

метра отъ коренчето на кокичето. Сега, необезпокоявано отъ никого, зеленото топче почиваше и явно дебелиеше. Наоколъ се бѣха разтлали и дългитѣ, като панделки, гладки и сочни листчета на кокичето.

Една сутринъ, слънцето бѣше грѣйнало, като че ли по-рано; зеленото наедряло топче се пукна на три дѣла. Въ всѣко дѣлче се виждаха наредени малки, бѣлички, меки зрънца. — Кокичето бѣше разтворило зеленото топче — **плодникъ** и показваше узрѣлитѣ си семена.

Но кой ли ще може да види тѣзи малки семена? Тревата наоколо бѣше израстнала високо и покриваше изцѣло кокичето. Кокичето не се плашеше, че семената му ще останатъ неразпрѣснати, не засѣти. Скоро между тревичкитѣ дойдоха работливи мравки. Отдалече надушили узрѣлитѣ семена на кокиченцето и примамвани отъ сладката имъ месеста обвивка, идваха да си вкусатъ отъ нея. Мравкитѣ грабеха семенцата на кокичето и ги занасяха изъ дупкитѣ си, въ земята. Кокичето е спокойно, то цвѣна, даде плодъ и се скри подъ земята. Никой вече не се сѣщаше за бѣлото пролѣтно кокиче, защото тревитѣ и лѣтнитѣ цвѣта бѣха изпълнили полето и балкана, съ още по хубави цвѣтове и благоуханни миризми. — Но, нима загина кокичето, нима радостта му бѣше толкова кратко-временна?

О, не, гжстата трева и буйнитѣ лѣтни цвѣта задушиха нѣжното стебленце и гладкитѣ листчета, тѣзи, които бѣха израснали надъ земята.

Подъ земята, кокичето остана да си съществува, никому неизвестно, увито съ дебелиятъ месести листа на една **луковичката**.